

YTTRANDE
2008-12-19

Ink. 2008-12-22
Akt. T 3798-07
Aktbil. 158

Adv. Vahlens
ATTUNDA TINGSRÄTT

Översändes för kännedom

Eva Hammarström
Eva Hammarström

ANKOM

2008-12-23

Attunda tingsrätt
Enhet 7

Mål T 3798 Thomas Allgén och Teet Härm ./ Statens genom Justitiekanslern

Staten har förelagts att yttra sig över frågor i aktbilaga 148 och vill i anledning härav anföra följande.

1. Statens inställning till andrahandsgrunden

Kärandena gör som alternativ grund för rätten till skadestånd gällande att Stockholms tingsrätts dom den 8 juli 1988 i förening med HSANs beslut den 23 maj 1989 och Kammarrätts dom den 31 maj 1991 med de följder som dessa medfört kan likställas med en ännu ej avslutad rättslig process. Enligt kärandena är den uppkomna situationen av formella skäl inte möjlig att genom rättsliga eller andra medel korrigera. Vidare sägs att det lidande som kärandena förorsakats på grund av avslagna resningsansökningar inte har något i tiden eller i metodiken identifierbart slut utan riskerar att pågå under resten av kärandenas liv. Detta skulle enligt praxis som ger skydd för enskilda personer skydd mot oskäligt utdragna rättsprocesser medföra rätt till skadestånd vid en sådan betydande försening som är väsentlig för den enskilde, oavsett om någon specifik person kan utpekas som oaktsam och även vid icke kvalificerat vållande.

Staten menar att det förda resonemanget inte är hållbart och i vissa delar synes vara motsägelsefullt. Därtill kommer att själva utgångspunkten för resonemanget starkt kan ifrågasättas. De angivna domarna är till dess de upphävs gällande. De kan endast ändras genom ett resningsförfarande. Eftersom resningsansökningar avslagits två gånger, är liknelsen med en ännu ej avslutad rättslig process inte relevant.

Oavsett möjligheten att utge skadestånd vid oskäligt utdragna rättsprocesser bestrider staten att de av kärandena angivna omständigheterna skulle grunda någon sådan rätt.

2. Statens inställning i fråga om vad kärandena anfört under rubriken Fråga A – yrkade belopp

Även om föreläggandet att yttra sig inskränker sig till kärandenas yrkande om ersättning för förlorad arbetsförtjänst, vill staten redan nu redovisa sin inställning till samtliga ersättningsyrkanden, dvs. förutom förlorad arbetsförtjänst ersättning för kostnader och lidande på grund av kränkning. Teet Härm har därjämte begärt ersättning för lyte och men.

Vad gäller begärda belopp för förlorad arbetsförtjänst finner staten inte anledning ifrågasätta de beräkningar och antaganden som gjorts. Inte heller de redovisade beloppen föranleder någon erinran med ett frågetecken. För Thomas Allgén har inte redovisats någon faktisk inkomst för åren 2000 och framåt, något som behöver utvecklas närmare.

Staten ifrågasätter inte att kärandena haft de kostnader som de begär ersättning för. Däremot bestrids ersättningsskyldighet.

Beräkningen av ersättningen för lidande har, som kärandena uttryckt det, skett under visst sneglande på Justitiekanslerns praxis. Denna grundar sig huvudsakligen på ställningstagande vid fråga om ersättning för frihetsberövande och kan enligt statens mening inte användas i förevarande sammanhang. Staten kan inte vitsorda något bestämt belopp utan överlämnar, för den händelse skadestånd skulle komma i fråga, denna del till domstolens prövning.

Beträffande Teet Härms anspråk på ersättning för lyte och men ifrågasätter staten inte beloppet som sådant men vidhåller sitt påstående om bristande orsakssammanhang.

3. Statens inställning i fråga om vad kärandena anfört under rubriken Fråga B - skadeståndsskyldigheten

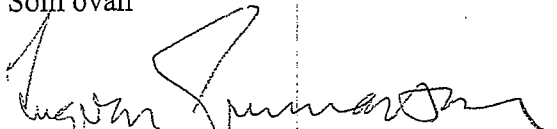
Enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen är staten skyldig att ersätta bl.a. ren förmögenhetsskada som vållas genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning i sådan verksamhet som staten svarar för. Utrymmet för statens skadeståndsansvar med anledning av domstolarnas tillämpning av rättsregler är emellertid begränsat. Vid rättstillämpning finns det nämligen inte sällan utrymme för olika bedömningar eller beslut, vilka var för sig kan framstå som riktiga i den meningen att det inte kan sägas att det ena eller andra ställningstagandet innefattar fel eller försummelse. Det samma gäller för åklagares verksamhet. Skadeståndsansvar för oriktig rättstillämpning förutsätter därför att en uppenbart oriktig bedömning gjorts (se prop. 1975:5 s. 518 och SOU 1 993:55 s. 152 f., Bengtsson, Det allmännas ansvar enligt skadeståndslagen, 2 uppl. s. 75 ff. samt rättsfallen NJA 1994 s. 654 och NJA 2003 s. 285 m.fl.).

4. Statens inställning i fråga om vad kärandena anfört under rubriken Fråga C - preskriptionsfrågan

Som bekant har tingsrätten avhandlat preskriptionsfrågan genom mellandom den 22 april 2008 vilken endast fick överklagas i samband med tingsrättens slutliga avgörande. Preskriptionsfrågan kommer alltså att aktualiseras först vid en eventuell prövning i hovrätten och kommer inte att beröras mer i tingsrätten. Det kommer därför inte att bli några ytterligare processekonomiska påfrestningar av detta skäl i tingsrätten.

Staten vill emellertid redan nu göra klart att preskriptionsinvändning inte kommer att göras vid en eventuell process i hovrätten, om det inte visar sig att det finns särskilda skäl för detta.

Som ovan

Ingvar Gunnarson